

Závěr

Zdaňování příjmů fyzických osob ze závislé činnosti upravuje zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Tento právní předpis prošel za dobu své účinnosti celou řadou novelizací, v důsledku čehož se stal značně komplikovaným a nepřehledným. Skutečnost je v současnosti taková, že nejen zaměstnanci, nýbrž také zaměstnavatelé, kteří jako plátcí daně odpovídají za odvedení daně správci daně, se v problematice daně z příjmů mnohdy neorientují.

Problémem právní úpravy daně z příjmů nikoli pouze ve vztahu k závislé činnosti, ale i k příjmům obecně, je mimo jiné výskyt rozsáhlých a navíc složitě formulovaných ustanovení – stanovení výjimky z výjimek, apod.

Složitá je také samotná konstrukce této daně. Existuje celá řada příjmů, které se nezdaňují, ať už z důvodu, že je zákon ze zdanění vyjímá, nebo proto, že jsou od daně osvobozeny. Mimo to je v zákoně zakotveno velké množství položek, které poplatníkům umožňují, samozřejmě za daných podmínek a stanoveným způsobem, snížit jejich základ daně či dokonce samotnou daň.

V souvislosti s příjmy ze závislé činnosti nelze nezmínit především problém nedostatečného vymezení samotného pojmu „závislá činnost“, což zapříčinilo celou řadu sporů mezi plátcí daně na straně jedné a správci daně na straně druhé.

Neshody panovaly zejména ohledně otázky, jak na konkrétní vztahy při výkonu práce nahlížet. Jako problematické se jeví především posouzení situace, kdy podnikatel či osoba samostatně výdělečně činná vykonává určitou činnost pro jiného podnikatele. Nalézt hranici mezi tím, kdy jde o pouhé zastírání závislého vztahu za účelem eliminace plátcovy povinnosti odvádět příslušné částky na pojistné, a kdy jde skutečně o nezávislý vztah dvou podnikatelů, nebylo úkolem jednoduchým. Světlo do této problematiky vnesla až ustálená judikatura soudů.